

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigų Adventinis laiškas tikintiesiems

Mieli tikintieji, šiandien, pirmasis advento sekmadienis. Adventas - tai pasiruošimo laikotarpis švęsti garbingąjį Kristaus atėjimą.

Pirmosios žinios apie adventą mus pasiekia iš IV a. Šiandien adventas turi 4 savaites (Ambrozijaus ritas - 6 savaites). Liturgine prasme adventą sudaro 2 dalys: 1-oji tęsiasi nuo advento pradžios iki gruodžio 16 ir 2-oji - nuo gruodžio 17 iki 24. 1-oje advento dalyje daugiau akcentuojamas eschatologinis aspektas ir laukimas garbingo Kristaus atėjimo, o 2-me laikotarpyje akcentuojamas betarpiškas pasiruošimas Šv. Kalėdoms. Skaitiniuose vyrauja 3 bibliniai personažai: pranašas Izaijas, Jonas Krikštytojas ir Marija. Pranašas Izaijas pasirinktas ne atsitiktinai, bet būtent šis pranašas yra vilties pranašas. Jonas Krikštytojas yra paskutinis iš pranašų ir geriausiai simbolizuoja laukimą. Marija yra žmonių atpirkimo paslapties bendradarbė. Gruodžio 8 iškilmė tai dar labiau išryškina.

Mes ruošiamės sutikti Kristaus Išganyką, Jo užgimimą mūsų širdyse, sielose, mūsų gyvenime.

Ar lengva pasiruošti šiam susitikimui? Prisiminkime pirmąjį pasimatymą su nepažįstamu žmogumi, su mylimu žmogumi. Kiek daug jaudulio, blaškymosi, galbūt, bemiegių naktų praleidome. Kiek daug problemų ir klausimų iškilo: "Kaip pasipuošti, ką sakyti, ar patiksiu, ar nenusivils ir t.t.? Pirmą kartą susitikti sunku. O ką bekalbėti apie susitikimą su Dievu Dievas pirmasis atėjo į susitikimą su žmonija. Dievas apdovanojo mus meile ir įvairiomis malonėmis. Tačiau žmonės šaltakraujiškai ir žiauriai Jį atstūmė.

Ką gi darome mes, žmonės, kai mus atstumia, išjuokia, niekšingai išduoda? Paprastai pradedame keršyti - šmeiždami ir juodindami; širdyje gimsta neapykanta.

O Dievas? Jis ir toliau tiesia mylinčias rankas į žmogų. Jėzus Kristus, žiauriai nukankintas, apspjaudytas, išniekintas, prikaltas prie kryžiaus, meldėsi: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro" (Lk 23,34).

Gamtoje nyku ir tamsu, medžiai tarsi griaučiai styro nuogi be lapų. Šalta skvarbi drėgmė jaučiasi net sieloje, tačiau šiame nykiame laikotarpyje mes, krikščionys, turime šviesią viltį - sulaukti Šv. Kalėdų, patirti susitikimo su Kristumi džiaugsmą.

Tad tegul šis advento laikotarpis padeda jums pasiruošti nuoširdžiam ir džiugiam susitikimui su Dievu. Tegul advento žvakutės nors ir menkutė šviesa nuskaidrina gūdžiausias metų dienas, nešančias ilgesį, liūdesį bei tamsą į mūsų širdis.

Adventas ne tik pasiruošimas susitikti su Dievu, bet džiaugsmingas ir budrus laukimas Jo atėjimo. Laukimas mums teikia gyvybingumo, stiprybės, vilties ir suteikia mūsų gyvenimui kryptį.

Ko laukia mūsų laikų žmonės? Ar daug yra tokių, kurie laukia Dievo Išganyko? Pasidairykime aplink, kiek daug atrasime užsidariusių tamsoje, pasistačiusių pilis, apsitvėrusių aukštomis tvoromis, garbinančių tik aukso veršį.

Adventas pabrėžia visos Bažnyčios ir kiekvieno individualaus krikščionio misijinį charakterį. Mes ne tik laukiame, bet ir patys esame siunčiami. Kiekvienas krikščionis ne tik pats ruošiasi susitikimui ir laukia Kristaus atėjimo, bet siunčiamas apaštalausti, kiekvieno žmogaus širdyje įžiebtai Dievo dovanos laukimo prasmę. Krikščionys savo pavyzdžiu turi parodyti daugiau meilės artimam socialinio teisingumo, pagarbos žmogui. Krikščionis visu savo gyvenimu turi liudyti tiesą - gyventi tikruoju laukimu, o ne skelbti apie tai vien lūpomis. Kun. Jonas Gutauskas rašė:

- Gyvenimas be Dievo, be amžino gyvenimo vilties, yraėjimas per lūžtantį ledą, kuris baigiasi pasinėrimu į beprasme

prarają. Nyčė, norėjęs atskirti žmogų nuo Dievo, paskelbė, kad Dievas miręs, bet pats baigė savo gyvenimą bepročiu.

Tikrasis krikščionis visuomet ir neišvengiamai gyvena advente, nes jis visą sąmoningą gyvenimą laukia ir ruošiasi pasitikti būsimąjį Kristaus atėjimą. Ir šis laukimas visada yra džiugus, nes tikras, gyvas tikėjimas į Kristų Gelbėtoją žmogui atneša džiaugsmą. Tad nebūkime liūdni ir paniurę, pakelkime nusiminusius veidus į dangų, išvyskime nors mažytį šviesos spindulėlį, kuris perskrodžia tamsą ir įžiebia viltį sulaukti Šv. Kalėdų - Kristaus užgimimo.

Būkime tvirti savo tikėjime, neleiskime pasaulio turtams užliūliuoti, užmigdyti mūsų sielų, nes miegančiam krikščioniui advento šviesa užgęsta, dingsta meilė Dievui ir artimam, jis pasidaro abejingas Dievo egzistencijai, nes Dievo nebėra jo širdyje. Perdėtas pamaldumas kartais taip pat užmigdo, - meldiesi ir sąžinė rami.

Adventas ragina pabusti iš miego, nes Tas, kuris ateis, nepaliauja budėjęs, Jis visada šalia, Jis jau dabar yra mūsų Išganymas ir pagalba.

Tad nepavarkime Jo laukdami, kaip nepavargstame bemiege naktį laukdami sugrižtančio mylimo žmogaus, slaugydami sunkų ligonį, sūpuodami kūdikį ar verkdami iš skausmo skaudžią netekties valandą. Žmogus, bent kartą paniuręs į tamsią nemigo naktį, kai klausia įtempta ir gauda kiekvieną nakties šnaresį, kai akys plačiai atmerktos ir stengiasi pamatyti bent menkiausią šviesos spindulėlį, išgyvena tikrąjį adventą.

Nemiga - tai geroji advento naujiena tiems, kurie trokšta, kad šeiminkas sugrižtų. Jis yra čia. Jis pats nemiega, budėdamas ir laukdamas mūsų. Tad ištieskime rankas pasauliui, plačiai atmerkime akis, nutraukime grandines, kaustančias mūsų širdis, išlaisvinkime sielas ir džiugiai su meile laukime Kristaus atėjimo.

Amen.

Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas ir kunigai

KUN. DR. JONAS IVANAUSKAS NOMINUOTAS VYSKUPU IR PASKIRTAS KAUNO ARKIVYSKUPIJOS VYSKUPU AUGZILIARU

(2003 10 18)

2003 m. spalio 18 d. Popiežius Jonas Paulius II titulinu Canapio vyskupu nominavo ir Kauno arkivyskupijos augziliaru paskyrė Kauno arkivyskupo metropolito Generalinį vikarą kun. doc. dr. Joną Ivanauską.

Vyskupo nominato Jono Ivanausko konsekracija per Kristaus Karaliaus iškilme - lapkričio 23 d., Kauno arkikatedroje bazilikoje.

Vyskupo J. IVANAUSKO biografija

Vyskupas Jonas Ivanauskas gimė 1960 m. vasario 18 d. Kaune, Pranciškaus ir Genovaitės Ivanauskų šeimoje. Buvo pakrikštytas 1960 m. kovo 15 d. mūsų parapijos - Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje.

1978 m. baigė Kauno miesto 29 vidurinę mokyklą ir įstojo į Kauno Tarpdiecizinę kunigų seminariją, Teologijos-filosofijos fakultetą. Praėjus keliems mėnesiams iš Seminarijos buvo paimtas atlikti karinę tarnybą armijoje.

1980 m. rudenį grįžęs iš armijos tęsė studijas ir dvasinę formaciją Kunigų seminarijoje.

1984 m. kovo 4 d. Kauno Arkikatedroje bazilikoje pašventintas diakonu, o 1985 m. balandžio 14 d. - kunigu.

1985 m. gegužės 31 d. baigė Kauno

Teologijos-filosofijos fakultetą, įgydamas teologijos bakalauro laipsnį.

1985-1987 m. dirbo Raseinių bažnyčios vikaru. Taip pat tais metais Teologijos-filosofijos fakultete tęsė teologijos studijas licenciatūros programoje.

1987 m. gegužės 27 d. Teologijos-filosofijos fakultetas suteikė teologijos licenciatūros laipsnį.

1987-1988 m. dirbo Kauno šv. Kryžiaus bažnyčios vikaru ir dėstė Teologijos-filosofijos fakultete. Tęsdamas dėstytojo darbą, 1988 - 1989 m. ėjo ir Kunigų seminarijos prefekto pareigas.

1989 m. gruodį J. Em. Kardinolo Vincento Sladkevičiaus siuntimu išvyko studijuoti į Romą.

1990-1992 m. Popiežiškojo Laterano Universiteto "Alfonsianum" Akademijoje studijavo Moralinę teologiją.

Nuo 1992 m. rudens Katalikų teologijos fakulteto Vytauto Didžiojo Universitete dėstytojas; padeda sielovadoje Marijos Dangun Ėmimo (Vytauto) bažnyčioje.

1994 m. lapkričio 11 d. Vytauto Didžiojo Universiteto Senatas suteikė docento pedagoginį vardą.

Nuo 1994 m. Lietuvos Biblijos draugijos narys.

1997-2002 m. Vytauto Didžiojo Universiteto, Katalikų teologijos fakulteto, Specialiosios teologijos katedros vedėjas.

2002 metų sausį Kauno Arkivyskupas Metropolitas Sigitas Tamkevičius paskyrė jį eiti Generalinio vikaro pareigas.

L'OSSERVATORE ROMANO fotografija

Sveikiname vyskupą Joną Ivanauską, linkime Dievo palaimos!

KRISTAUS KARALIAUS ŠVENTĖ

1925 m. popiežius Pijus XI šalia kitų švenčių įvedė Kristaus Karaliaus visatos valdovo šventę. Ateizmo ir sekuliarizacijos metu jis paskelbė encikliką, kurioje aukštino Kristaus autoritetą žmogui ir kvietė žemėje kurti Dievo karalystę, kurioje viešpatautų Kristaus dvasia. Kiekvienais metais paskutinį liturginių metų sekmadienį Katalikų Bažnyčia švenčia šią šventę, primindama tikrąjį valdovą.

Žmogus visada buvo linkęs maištauti. Dažnai pernelyg didelis išdidumas ir garbės troškimas užgožia padėką Kūrėjui, pasitikėjimą Juo. Jau pirmasis žmogus buvo išdrįsęs pakartoti Liuciferio šūkį: "Netarnausiu". Dievas niekam vergo grandinių nesūlė. Jis davė sielą, laisvą valią. Žmogus nesugebėjo dovanų tinkamai įvertinti... "Netarnausiu" - tai buvo pati pirmoji ir pati nelaimingiausioji revoliucija, nes žmogus savo valią išklė aukščiau už Dievo valią. Tas jo "netarnausiu" paskandino žemę ašarose ir kraujuje. Ir vėliau žmogus trumparegiškai atsisakė bendrauti su Dievu. Žmonės pradėjo karą prieš save. Žmonija susiskaldė. Reformacija puolė dvasinio karaliaus, Kristaus vietininko - popiežiaus sostą. Netrukus kilo revoliucija, išgriovusi daugelio politinių karalių sostus. Iškilo laisvamanybė su įvairiais - izmais, kurie ėmėsi griaujamųjų darbų žmonių širdyse, supratime apie Dievą kaip aukščiausią būties formą.

Prieš šią anarchiją Katalikų Bažnyčia paskelbė šūkį: "Tegyvuoją Kristus Karalius! Jis turi viešpatuoti!" Ši mintis neprarado aktualumo ir šiandien. Kiekvienam svarbu sugebėti pasirinkti kas jį gyvenime svarbiausia ir kam dera tarnauti.

ŠV. CECILIJA

Lapkričio 22 d. Katalikų Bažnyčia pagerbia šv. Ceciliją. Ji kilusi iš Romos didikų Cecilijų giminės. Jos tėvas - kilmingas senatorius. Cecilija atvertė sužadėtinį į krikščionybę. Krikščionių persekiojimų metu ji kartu su sužadėtiniu Valerijonu ir broliu Tiburcijumi buvo išduoti ir nuteisti mirti. Nuosprendis turėjo būti įvykdytas užtroškinant pirtyje, tačiau po kankinimų baismė buvo pakeista ir visi buvo nukirsdinti. Popiežius Urbonas Ceciliją palaidojo katakombose, o jos rūmuose įrengė bažnyčią. Vėliau Cecilijos kūnas buvo perkeltas į jos vardo bažnyčią.

Nuo viduramžių Cecilija gerbiama kaip muzikos, bažnytinių chorų ir giesmininkų globėja. Išlikusiame jos kankinystės Akte yra frazė cantatibus organis, kuri buvo suprasta kaip nuoroda į Cecilijos sugebėjimą groti. Tačiau šią frazę galima suprasti ir kaip neįvykusių jos vestuvių muziką. Dailininkai Ceciliją vaizduoja kaip grojančią, dailiai pasipuošusią merginą.

Sakoma, kad giesmė yra dviguba malda. Žmogus giedodamas garbina Dievą ne tik išsakoma tekste mintimi, bet ir iš širdies kylančia muzikine minties raiška. Manau, šiandien nėra tiek svarbus tos frazės aiškinimas ir šventosios mokėjimas ar nemokėjimas groti. Svarbus Cecilijos gyvenimas. Jis buvo tarsi giesmė, kur derėjo krikščioniška laikysena kasdienybėje, lyg gyvenimo knygos tekstas ir gebėjimas žavėti aplinkinius krikščioniškais vertybėmis, lyg gyvenimo knygos įgarsinimas...

Ne visi galime būti puikiais giesmininkais, tačiau visi galime siekti taip gyventi, kad mūsų gyvenimai meilėje ir santykių darne primintų žavią giesmę.

A. Krunglevičiūtė

ADVENTINIS PAMAŠTYMAS

Vienas iš patarnavusių šventykoje mokinių paprašė: "Meldžiu, išmokyk mus, Mokytojau, kad mūsų žodžiai kaip tavieji būtų žmonėms tarsi giesmė ir smilkalai" (K.Džibranas. Pranašo sodas)

Adventas - laukimas Viešpaties, Jėzaus Kristaus atėjimo. Mes, krikščionys, nuolat gyvename laukimo būsenoje, tai yra advente, nes nuolatos ruošiamės ir laukiame būsimąjo Išganymo - Kristaus atėjimo. ("[...] būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikišite" (Mt 24,44).

Tai džiaugsmingas susikaupimo laikotarpis. Mūsų senoliai vakarais susirinkdavo šeimomis: moterys ausdavo, siuvinėdavo, mezgdavo ir tyliai šnekučiuodavosi; seneliai ir senelės anūkamams sekėdavo pasakas, kurios buvo perpintos meile Dievui; vyrai aptardavo ūkio, šalies problemas; jaunimas prasimanydavo įvairių žaidimų arba visi sutartinai giedodavo adventines giesmes. Vyravo jauki, šilta atmosfera. Visus jungė džiaugsmingas laukimas, meilė Dievui, artimui.

Kur visa tai dingo dabar? Pasidairykime - kiek daug agresijos, veidmainystės, melo, šmeižto, neapykantos. Veidai šalti ir abejingi. Mes nebemokame nuoširdžiai nusišypsoti vienas kitam, draugiškai paspausti ranką, pasidžiaugti kolegos, kaimyno, artimo sėkme arba paprasčiausiai palinkėti "geros dienos", "ramios nakties".

Ar įsivaizduojame adventinį sambūrį šeimoje arba jaunimo, suaugusiųjų tarpe? Be abejo, yra šeimų, tačiau labai mažai. Žmonės, ypač jaunimas, nebemoka bendrauti, nes to niekas nemoka, tarsi darna bendravime atsiranda savaimė, instinktyviai. Vaikas neapsaugotas nuo internetiniuose puslapiuose mirgančių pornografinių vaizdų, nuo agresyvių, žmogų žeminančių televizijos laidų. Jis per anksti pažįsta suaugusiųjų pasaulį be jokių gynybinių užtvarų. Padėti galėtų suaugusiųjų nuoširdus, išmintingas bendravimas su vaiku. Bet ar taip yra?

Asocialiose šeimose vaikas nuo ryto iki vakaro išstumtas į gatvę arba alkanas ir vienišas yra užrakintas purviname būste. Pasiturinčiose šeimose tėvai užsiėmę gerbūvio kūrimu, todėl nuolat skuba, bėga, vaikui nu-meta keletą litų ir jis taip pat lieka vienas.

Šių dienų vaikas dažniausiai girdi: nesimaišyk, netrukdyk, tylėk, kalbėk greičiau, nelakstyk, neišsitemk ir t.t. Vaikas užsi-sklandžia savyje, atitolsta nuo tėvų, ieško draugų gatvėje, įninka į televizorių arba dienų dienas praleidžia prie kompiuterio.

Mokyklose (tiek vidurinėse, tiek aukštosiose) jaunuoliui nesuteikiama galimybė išsikalbėti. Visų dalykų egzaminai vyksta raštu, todėl jaunuoliai visus dalykus be išimties per visą mokymosi laikotarpį atsakinėja raštu. Taigi, jam nesudaromos sąlygos pokalbiui. O juk per gyvą pokalbį, diskusiją labiau pažintume vaiką, skatintume jį vertinti, mąstyti, svajoti, ieškoti, ugdytume vaiko fantaziją, kūrybingumą.

Sugebėjimas pasakoti - tai tikras menas, didžiulis ir neįkainojamas lobis. Giliai širdyje įsmigo mano tėvelio pasakojimai apie gerąjį Dievulį, apie Jo meilę žmonėms, apie mūsų tėvynės Lietuvos grožį, apie nuostabius žmones, lietuvius tremtyje.

Ir jokių prisiminimų apie kančią, sunkų gyvenimą lageryje, jokios neapykantos tiems, kurie žemino, niekino, kankino, trėmė. Žymiai vėliau suvokiau, kad tokie pasakojimai galėjo gimti tik kilnioje ir mylinčioje širdyje. Tik du metus buvome kartu, o jo žodžiai, nuoširdus ištikėjimas į tai, ką sako, neįkūrūs pamokymai išliko visam gyvenimui. Pavyzdžiui, lyg tarp kitko pasakytos mintys:

"Jei ką nors darai, tai daryk viską puikiai arba visai nedaryk", "Būti mokytoja yra didelė atsakomybė, reikės pašvesti save didelei meilei vaikams" (nuo vaikystės svajojau būti mokytoja), "Niekio nėra neįmanomo, gali atlikti bet kurį tau pavestą darbą, tik reikia noro, pasiryžimo ir kantrybės" - tapo mano gyvenimo credo. Tik vienas priesakas - "Mylėk Dievą ir pasitikėk Juo" - ilgiems metams liko kaip graži pasaka apie kažką didingo ir nepasiekiamo. Galbūt, gyvenimo sąlygos buvo tokios, - nebuvo kas skatintų, paakintų. Labai džiaugiausi, kad pagaliau mano sieloje atgijo šis nuostabus jausmas ir su džiugesiu vykdau taip ilgai snūduriavusį manyje priesaką.

Advento metu, prisimindami tą tiesą, kad prie du tūkstančius su viršum metų į mūsų žemę atėjo Atpirkėjas, atgaivinkime, prikalkime Jį savo širdyse. Tūkstantį kartų girdime: "Dievas - tai Meilė". Tačiau ar gyvename tuo tikraja šių žodžių prasme? Ar įsižiūrime į žmonių, supančių mus, veidus? Kiek daug kenčiančių, skausmingų veidų pamatysime. Jų sielos kenčia, šaukiasi artimo pagalbos. Ar mes atsiliepiame į jų nebylų šauksmą? Ypač vaikų...

Kviečiu dažniau atrasti laiko nuoširdiems pokalbiams šeimoje, darbe, su artimaisiais. Išgriaukime sienas - komunikacines priemones: nors valandai išjunkime televizorius, kompiuterį, radiją, mobilųjį telefoną ir paprasčiausiai pasikalbėkime. Sieną tarsi užtvara neleidžia išsiveržti žodžiui, minčiai, jausmui. O gal bijome? Gal per daug susvetimėjome, sumaterialėjome, bijome švelnumo, nuoširdumo, artimo meilės?

"Nebėkime nuo meilės, - rašo profesorius Buscaglia, - juk ji - neįkainojama dovana. Man malonu žinoti, kad tą dieną, kai gimiau, dovanų gavau visą pasaulį. Tačiau suima baimė, kai matau, jog nedaugelis ryžtasi vargintis perkirpdamas dovanos juosteles. Atsidarykite dovaną. Atplėškite ją. Ten gausu meilės, gyvybės, džiaugsmo, nuostabių dalykų, stebuklų, skausmo ir ašarų. Visa tai jums dovanota vien todėl, kad esate žmonės. Išsilaisvinkite iš minčių, kurios jus surakina ir kliudo jausti artumą kitiems žmonėms. Išmokite pasitikėti. Išmokite atleisti. Išmokite tikėti."

Išmokite dalintis džiaugsmiais ir sielvartais su artimaisiais, išmokite matyti skausmą kito akyse, išmokite padėti pakilti suklupusiam, išmokite daryti mažyčius ir didžiulius darbus su meile ir džiaugsmingai. Išmokite kasdienybėje atrasti nors mažytį stebuklą ir jį padovanoti kitam.

Jėzus kviečia mus mylėti tokia meile, kuri viską supranta, viską pakelia ir už viską atleidžia. Pasiryškime būti tikraisiais Dievo vaikais.

Jus mylinti Kristina

VAIKAI IR ŠV. MIŠIOS

Sekmadienio šv. Mišios yra visos bendruomenės, visos parapijos šventė, todėl natūralu, jog į šį aktą įtraukiami ir vaikai, parapijos puošmena.

Liturgija gali padėti ugdyti vaiko religinį gyvenimą, tačiau įprasta šv. Mišių liturgija yra nepritaikyta vaikų supratimui ir ši vaidmenį atlieka minimaliai. Kristaus įvykis yra paslėptas po vaikams nesuprantamomis išraiškomis, žodžiais ir ženklais bei simboliais. Nesuprantami dalykai vaikams gali sudaryti išpūdį, jog liturgija yra kažkas magiško, jog Dievas yra labai toli, neprieinamas, ir bendrauti su Juo yra labai sunku.

Vaikystės laikotarpio patyrimas labai svarbus tolimesnėje vaiko formacijoje, nes vaikams yra būdingas religinis imlumas. Nėra abejonės, kad vaiko ir suaugusiojo supratimo ir patyrimo lygis ir būdai skiriasi. Vaikai savitu būdu, kitaip nei suaugusieji, kuria savo sampratą apie juos supantį pasaulį

bei tikėjimą. Vaikai gyvenimą patiria "dabar", jie gyvenimą gyvena, o ne apie jį mąsto. Vaikai operuoja ne sąvokomis, o vaizdiniais, susikuria savitus paveikslus, savitą išpūdį ir supratimą. Jų mąstymas yra konkretus, abstrakti teologinė kalba jiems yra neprieinama ir nieko nesakanti. Vaikų gyvenimas yra kitoks negu suaugusiųjų, taigi ir jų krikščioniškas gyvenimas turi būti vaikiškas.

Per šv. Mišias vaikai jaučia bendruomenę, todėl liturgijos šventimas kartu su parapijos tikinčiaisiais gali padėti ugdyti pačios liturgijos ir bendruomenės sampratą bei pojūtį. Vaikai liturgiją turėtų suvokti kaip suaugusiųjų aktą, į kurį jie yra palaipsniui įtraukiami. Nors jie negali taip kaip ir suaugusieji dalyvauti šv. Mišių šventime, tačiau dalyvavimas šv. Mišiose kartu su suaugusiais, o ypač tėvais, yra labai svarbus krikščioniškame vaikų ugdyme. Nereikia norėti, kad vaikai iš karto

pilnai suvoktų šv. Mišių slėpinį. Vaikai jaučia ir suvokia simbolius lengviau negu suaugusieji, tad nėra reikalinga per šv. Mišias vaikams viską išaiškinti. Ženklaai bei simboliai jiems kalba patys, vaikai juos jaučia savo sugebėjimu stebėtis ir domėtis. Juk į bažnyčią vaikai susirenka pirmiausia melstis, o ne mokytis, todėl svarbu leisti jiems stebėti ir išgyventi liturgiją.

Kalbant apie vaikų vietą bažnyčioje, visada svarbu juos kviešti į bažnyčios priekį, kad galėtų viską aiškiai matyti ir girdėti bei aktyviai dalyvauti. Vaikai turi būti kuo arčiau altoriaus, nes artumas ir familiarumas koncentruoja dėmesį bei iššaukia natūralų atsaką. Šv. Mišių šventimas turi duoti peno vaikų išgyvenimams ir skatinti naujus išpūdžius. Dalyvaudami liturgijoje kartu su suaugusiais, vaikai gali patirti, jog šv. Mišios yra džiaugsmingas įvykis, skirtas taip pat ir jiems, o ne tik suaugusiems.

✠ Pagrindinį vaidmenį šv. Mišių su vaikais šventime atlieka kunigas. Paprastai vaikai kunigą mato kaip tam tikrą mistinę būtybę, laiko jį visa žinančiu, neklystančiu ir turinčiu ypatingą ryšį su Dievu. Kunigas yra asmuo, galintis sukurti šventišką ir šeimynišką atmosferą. Šv. Mišiose, kur dalyvauja daug vaikų, kunigas turi galimybę kreiptis į vaikus savais žodžiais. Aiškus, konkretus, draugiškas kunigo kalbėjimas gali lengviau pasiekti vaikų širdis.

Labai svarbią tarnystę šv. Mišių liturgijoje turi muzikinė grupė. Muzika ir giedojimas vaidina ypatingą vaidmenį, kadangi vaikams būdingas pomėgis muzikai. Pastoracinėje praktikoje žinoma, jog muzikos dėka įmanoma nesunkiai suburti vaikus, juos tai domina ir gali patraukti. Muzika yra būdas vaikams melstis iš širdies. Giedojimas padeda nurimti ir susikonzentruoti į liturginius veiksmus, todėl pageidautina, kad chore giedotų ir grotų kiek tai įmanoma ir patys vaikai. Muzika vaikams natūraliai provokuoja judesį. Giesmėse naudojant žodžius paryškinančius gestus, natūralus vaikų poreikis judėti nebus slopinamas, bet išnaudojamas gilesniam liturgijos išgyvenimui.

Švenčiant Eucharistiją vaikams paskirstomos įvairios pareigos, kuomet labiau įtraukiant juos į aktyvų dalyvavimą. Pirmiausiai vaikai įtraukiami per giedojimą. Jie taip pat gali dalyvauti atėjimo ir atnašų atnešimo procesijose. Toks dalyvavimas procesijose padeda vaikams pajusti bendruomeniškumo esmę. Vaikai taip pat gali skaityti skaitinius, bendruomeninę malda, padėką po Komunijos.

Šv. Mišios - šventė. O kas tai yra šventė? Tai proga, kada vaikai jaučiasi laimingi ir išreiškia savo džiaugsmą. Šventės atmosferai sukurti padeda pasiruošimas šv. Mišioms (giesmių bei skaitymo repeticijos, apsirengimas liturginiais rūbais). Kai į pasiruošimą įtraukiami vaikai, tuomet jie nesijaučia esą tik stebėtojai, jiems šv. Mišios tampa savos, yra vaikų šventimas, o ne renginys, kurį jiems paruošė suaugusieji.

(Bus daugiau)

Pagal G.Blužo teologijos bakalauro darbą "Šv. Mišių su vaikais liturgijos ypatumai ir jų pastoracinė svarba" parengė s. Liudvika - R. Lukoševičiūtė, teologijos bakalaurė, socialinio darbo magistrė

"MARIJOS LEGIONAS ATSKLEIDŽIA TIKRĄJĮ KATALIKŲ BAŽNYČIOS VEIDĄ"

Popiežius Jonas XXIII

Marijos legionas buvo įkurtas 1921 m. rugsėjo 7 d. Dubline. Lietuvoje pradėjo veikti prieš 13 metų, Kauno arkivyskupijoje. Priskėlimo parapijoje Marijos legionas veikia jau treči metai.

Legiono tikslas yra Dievo garbė per Jo narių šventumą. Jo nariai siekia malda ir apaštališka veikla skleisti pasaulyje Kristaus karalystę.

Ši organizacija dirba su Katalikų Bažnyčios Vyskupų Konferencijos leidimu bei priežiūra ir yra ištikima Katalikų Bažnyčios mokymui. Marijos legiono dvasia - Marijos dvasia. Marija buvo Dievo išganymo plano centre. Legionieriai pasižada kovoti su blogiu, sekdami Marijos pavyzdžiu. Jos vaidmuo Bažnyčioje tebesitęsia.

Nauji nariai į legioną priimami paprastai - jo gretos atviros katalikams, kurie praktikuoja savo tikėjimą ir trokšta imtis apaštališko darbo. Marijos legioną sudaro aktyvūs nariai ir nariai - maldos pagalbininkai. Maldos pagalbininkai meldžiasi nurodytomis legionierių maldomis, kurios skirtos ne tiesiogiai už legioną, bet yra dovana Dievo motinai. Legionieriai patricijai organizuoja susirinkimus, skirtus religiniam suaugusiųjų švietimui.

Legionieriai supranta, kad apaštališko darbo vaisingumui reikia asmeninio šventumo. Pasak II Vatikano Susirinkimo: "Sakramentai, ypač Eucharistija, maitina tą artimo meilę, kuri yra viso apaštaltalavimo siela". Gilus tikėjimas Dievu ir beribis pasitikėjimas Marijos užtarimu - tai dovanos, kurių legiono nariai nepaliauja prašę. Legionieriai tikėjimu stengiasi matyti Kristų visuose žmonėse, su kuriais bendrauja. Tikėjimas Marijos legiono nariams suteikia jėgų imtis didelių darbų Dievo garbei ir žmonių gerui.

Kristaus Priskėlimo parapijoje apaštalauja Marijos legiono "Taikos Karalienės" grupė. Ji nuoširdžiai dirba Kauno universitetinėse klinikose padėdama ligoniams dvasiškai sustiprėti ir įveikti

ligą. Tai ne Caritas, todėl neteikiama jokia finansinė ar materialinė pagalba. Legiono nariai lanko ligonius ligoninėse ar namuose. Jie eina ieškoti nelaimingiausių ir atstumtų visuomenės narių. Dažnas apaštaltalavimas padrasina žmones praktikuoti tikėjimą.

Priskėlimo parapijos Marijos legionas kviečia parapijiečius papildyti legiono gretas, jungtis bendrai malda ir darbu. Susirinkimai vyksta kiekvieną sekmadienį 9.00 val. parapijos namuose.

Marijos legiono "Taikos Karalienės" prezidento pirmininkė Kristina Jasilionienė

PAŽINSI MEDĮ TIK IŠ VAISIŲ

*Kiek daug į Dievą tikim,
Bet dar kartelį pamąstykim:
O kaip gyvename visi?
Ar sąžinėje mes tyri?*

*Aš Dievo žodį esu skaičius:
"Pažinsi medį tik iš vaisių".
Jei ragavai, o jis kartus,
Žinoki medis blogas bus.*

*Šiandien kaip medžiai mes visi,
Bet kokį vaisių tu neši?
Ar trokšta valgyt nuo tavęs?
Gal tu kartus? Paklausk savęs.*

*Saldumą suteikia mums Dievas.
Jo trokštame visi, kiekvienas.
Kaip gera būt pačiam saldžiam
Ir saldų vaisių duot kitam.*

*Saldumas mums gyvybę teikia,
Tiek džiaugsmo ir jėgų suteikia.
Nors mūs šaly tiek tikinčių,
Kodėl sutinkam tiek karčių?*

*Visi dar kartą pamąstykim
Ir sąžines išsivalykim,
Kad taptų mūs vidus švarus,
Gyvybę nešantis, saldus.*

*Surūgę esame šiandien,
Nes viską laikom sau išvien.
Kitam nenorim nieko duot,
Vis nenustojame dejuot.*

*Prašau, atverki širdį tu,
Joje daug visko su kaupiu
Ir leiskime iš jos tekėti,
Nes tik pasėjus ims daugėti.*

J. Toločkaite

KRISTAUS PRISIKĖLIMO PARAPIJOS GRUODŽIO MĖN. RENGINIAI

KVIEČIAME TIKINČIUOSIUS SEKMADIENIAIS PRIE ARBATOS PUODELIO ŠIEMS POKALBIAMS:

Gruodžio 2 d. 12.00 val. - susitikimas su poete Jolanta Toločkaite. Poezijos knygutės "Kada sunku tau bus širdy..." pristatymas.

Gruodžio 7 d. 12.00 val. - susitikimas su Rože Sakalauskiene. Suvenyrų gamyba iš šiaudelių.

Gruodžio 14 d. 12.00 val. - susitikimas su Gražina Kačerauskiene. Įspūdžiai iš Šventųjų vietų.

Gruodžio 21 d. 12.00 val. - pokalbis-diskusija apie Šv. Kalėdas.

Kiti renginiai:

Gruodžio 4 d. 19.00 val. - tikybos mokytojų susirinkimas.

Gruodžio 5 d. 16.00 val. - susitikimas su Carito rėmėjais.

Gruodžio 15 d. 18.30 val. - pastoracinės tarybos posėdis.

Gruodžio 16 d. Adventinio susikaupimo popietė J. Jablonskio gimnazijoje.

Gruodžio 17 d. 18.30 val. - sinodo grupių susitikimas.

Gruodžio 19 d. Adventinio susikaupimo popietė „Saulės" gimnazijoje.

Gruodžio 19,20,21 d. Advento rekolekcijos

Gruodžio 23 d. 13.00 val. - Kūčios socialiai remtinoms šeimoms.

Gruodžio 29 d. 16.00 val. - senųjų metų palydos Carito nariams.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Priskėlimas“. Tel. (8-37) 200883
Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius,
Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis